

Wonne's Ware Wereld

Wonne's Ware Wereld

Wouter Middeldorp

Coverbeeld: DALL-E
ISBN: 9789465129389
© Wolf Productions

"Een modern sprookje met een diepe boodschap!"

De Volkskrant, 13 juli 2008

"Woorden als 'ontmaken' en 'ontkijken' dragen niet alleen bij aan de humor van het verhaal, maar geven ook aan hoe wij als volwassenen de enge dingen dienen te benaderen."

MIC Magazine, juni 2011

"Een prachtige reis naar verwondering, wijsheid en de kracht van het innerlijke kind — inspirerend voor alle leeftijden."

Chat GPT, 22 januari 2025

Inhoud

Deel 1

DE WARE WERELD

1. Wonne, Wanda en mama
2. Bomen en gras
3. Een blijde boom
4. Een bange boswachter
5. Het meisje in de gele bikini
6. Pannenkoeken en macaroni
7. Waar eindigt het heelal?
8. Wanda in bed met beren
9. Het geheim van de boom
10. In de Ware Wereld
11. Het huisje van de oude man
12. Koffie en chocolademelk
13. Alleen maar een vergissing
14. Zonder Wanda lukt het niet
15. De beer, het konijn en het hert
16. Een nieuwe oppas
17. Terug in de wereld
18. Tussen twee beren

Deel 2

DE VERGISSING

19. Wonne doet Wanda een belofte
20. Een enge griezelfilm
21. Wonne's wanhoop
22. Nooit meer terug?
23. Zonder Wanda lukt het niet (2)
24. Wanneer?
25. Bomen zijn geduldig

- 26. Wonne's strijd
- 27. Ellen is er weer!

Deel 3

DE TERUGKEER

- 28. Een nieuwe grondhut
- 29. Hieristan
- 30. Terug naar de Ware Wereld
- 31. Wanda houdt Wonne's belofte
- 32. Zonder Wanda lukt het niet (3)
- 33. Wanda's Ware Wereld
- 34. Wanda in de lucht met het konijn
- 35. De zee
- 36. De avond
- 37. Terug naar de wereld
- 38. Afscheid
- 39. Het licht

Deel 1

DE WARE WERELD

1

Wonne, Wanda en mama

Op dit punt van het verhaal (dat nog maar net begonnen is) had Wonne zijn Ware Wereld nog niet ontdekt. Hij leefde gewoon in z'n gewone wereld, en die zal je wel bekend voorkomen. Wonne ging bijvoorbeeld naar school, tenzij hij vakantie had. Hij las 's avonds boeken in zijn bed. Hij speelde met zijn zelfgemaakte zwaard en pijl en boog. Hij was graag en veel buiten.

Zijn zusje was vier jaar jonger dan hij en heette Wanda, en hij was gek op haar. Vaak kwam ze 's ochtends vroeg naar zijn kamer en kroop ze bij hem in bed. Dan las hij haar voor uit sprookjesboeken, of hij verzong zelf verhalen, want dat deed hij graag. Vaak vond hij het nog leuker dan zij. Dat merkte hij als zij hem midden in een heel spannend verhaal plotseling een vraag stelde, die helemaal niets met het verhaal te maken had! Zoals deze:

"Zullen wij later trouwen, Wonne?"

Wonne klapte z'n boek dicht en staarde geleerd voor zich uit.

"Nee," zei hij, "we zullen later niet trouwen."

"Wil je dan niet met me trouwen?" vroeg Wanda met grote ogen.

"Jawel," zei Wonne, maar het kan niet."

"Waarom dan niet?" vroeg Wanda.

"Omdat jij m'n zusje bent, en ik jouw broer. Broers en zusjes horen niet te trouwen."

"Waarom niet?" vroeg Wanda.

"Nu zijn er heel véél families. Maar als jij en ik trouwen en kinderen krijgen, en als onze kinderen trouwen en kinderen krijgen, dan heb je één heel grote familie."

"Nou, dat is toch niet erg?" vroeg Wanda.

Wonne dacht na. Eigenlijk had Wanda daar wel gelijk in... Eén grote wereldfamilie was misschien juist heel gezellig. En toch wist hij dat het niet de bedoeling was dat broers en zusters trouwden. Waarom ook alweer?

"Weet je waarom het niet kan?" zei hij. "Dan heb je te veel familieleden om te onthouden en ken je hun namen niet eens! Nou, en dan zijn ze natuurlijk beledigd! Stel je voor: je komt op straat iemand tegen, en je zegt hem geen goeiedag omdat je hem niet kent... Terwijl het je broer is! Of je oom! Dat kan toch niet! Het is juist iets voor een familie dat je elkaar allemaal goed kent. Stel je voor dat ik helemaal niet wist wie jij was!"

Wanda kroop dicht tegen hem aan. "Maar jij weet heel goed wie ik ben, hè Wonne?"

"Natuurlijk!" riep hij, "want jij bent m'n zusje! En dat is nog een reden dat we niet kunnen trouwen. Want we zijn al iets! We zijn al broer en zus! Dus dan hoeven we niet ook nog getrouwd te zijn!"

Toen riep mama hen van beneden. Als ze riep stond ze altijd onderaan de trap. "Wonne! Wanda! Ontbijt!" Het was net alsof ze het ontbijt ook riep, maar dat was natuurlijk al beneden.

Het ontbijt was een feest. Ze dronken thee en chocolademelk en aten boterhammen met hagelslag aan een ronde tafel met een rood geruit tafelkleed, waar de zon op scheen.

"Wat willen jullie vanavond eten?" vroeg mama. Ze had bruine krullen en sproeten. Als ze kwaad was, zag haar gezicht er verschrikkelijk uit en kon je beter uit de buurt blijven. Maar meestal was ze juist lief en vrolijk, en dan lachten haar bruine ogen.

"Pannenkoeken," zei Wonne.

"Macaroni," zei Wanda.

"Ik zal wel zien," zei mama.

Zo ging het altijd. Meestal aten ze dan geen pannenkoeken en ook geen macaroni, maar wel iets lekkers.

2

Bomen en gras

Na het ontbijt ging Wonne naar boven om zich te wassen en aan te kleden. Na elk kledingstuk gooide hij een pijltje in z'n dartbord.

Even later holde hij de trap af. "Mama, ik ga naar Mieke!"

In de straat scheen de zon. Wonne keek naar de daken van de huizen. Die waren altijd mooi roodoranje als de zon erop scheen.

Hij haalde Mieke van huis af en ging met haar naar het grote grasveld. Het grasveld was zo groot dat je er lang met je ogen dicht kon rennen.

In de verte, aan het eind van het grasveld, was een beekje met koel stromend water. Aan de overkant van het beekje begon een groot bos. Als ze een flinke aanloop namen, konden ze zo over het beekje heen springen en het bos inlopen.

Maar nu liepen ze op het grasveld in de zon.

"Hou jij van bomen?" vroeg Wonne aan Mieke. Hij hield zelf veel van bomen. Vooral van dikke bomen.

Mieke haalde haar schouders op. "Gaat wel," zei ze.

Wonne dacht aan zijn boom. Er was één boom, vlak achter het beekje aan het begin van het bos, waar hij vaak naartoe ging. Die boom was hoog en erg dik. Als Wonne er tegenaan ging staan en zijn armen uitspreidde, omhelsde hij nog maar een vijfde van de boom. De schors rook lekker, en op sommige plekjes zat mos en het was fijn om daar met je vingers over te strijken. Het gras dat om de boom heen groeide was altijd fris. Wonne ging bijna elke dag naar de boom toe. Om er tegenaan te staan, of om ernaast te gaan zitten.

"Het lijkt me saai om een boom te zijn," zei Mieke. "Je staat altijd maar op dezelfde plaats en hebt nooit eens beweging."

"Wel als het waait," zei Wonne. Hij liet zich langzaam vallen en ving zich pas op het laatste moment met z'n handen op. Mieke ging ook liggen. Ze drukte haar wang tegen het gras.

"De wind is de vriend van de bomen," zei Wonne. "De wind geeft de bomen beweging. En de bomen zelf vinden het helemaal niet erg dat ze altijd op dezelfde plek staan. Zo hebben ze alle tijd om na te denken. Bomen zijn wijs. En als ze hoog zijn, hebben ze een prachtig uitzicht."

"Jammer dat we niet gewoon op het gras kunnen wonen," zei Mieke. "Want het gras is net een bed. Maar 's ochtends is het nat en 's nachts is het koud."

"Ik zou liever een boom zijn dan gras," zei Wonne. "Als je gras bent, word je vertrapt. Bovendien ben je dan misschien maar één sprietje."

"Nee hoor," zei Mieke, "als je een boom bent, ben je maar één boom, maar als je gras bent, ben je minstens een hele pol. Of zelfs een heel veld. Als de mensen over je lopen, doet het helemaal geen pijn. Ook niet als ze een paar van je sprietjes uittrekken. En als de mensen op je gaan liggen, geniet je ervan. Lekker warm en zacht." Ze ging languit op haar buik liggen en spreidde haar armen en benen wijd uit en drukte zich tegen het gras. "Dag lief gras," zei ze.

"Ik maak het gras warm," zei ze tegen Wonne. "En de zon maakt m'n rug warm. Als ik straks wegga, maakt de zon het gras warm. Misschien heeft het gras liever de zon, ik weet het niet."

Wonne bewoog met z'n hand over de toppen van de sprietjes. Hij wilde opeens heel graag naar z'n boom, maar niet met Mieke erbij. Niemand wist van zijn boom. Hij had met de boom afgesproken dat hij er niemand iets over zou vertellen, behalve Wanda dan.

3

Een blij boom

Mieke was naar huis gegaan om te eten en Wonne holde naar zijn boom. Hij holde over het grote weiland en sprong in vliegende vaart over de beek heen en kwam minstens een meter achter het water in het gras terecht.

"Dag lieve boom!" riep hij en daarna keek hij schichtig om zich heen of niemand hem gehoord had.

Maar er was geen mens in de buurt. De boom stond in het zonlicht van de ochtend en de groene bladeren bewogen kalm in de wind.

Heel lang keek hij naar de boom, naar de gerimpelde schors en de groene bladeren. Als kalme, sterke armen staken de takken in de lucht. Er groeiden kleinere takken uit, en aan de kleinere takken zaten nog kleinere takken. Zo werd de boom steeds dunner en kleiner totdat hij verdween. Maar als Wonne dan weer naar de stam keek, was die zo dik! En de wortels grepen zich als enorme knobbels diep in de aarde vast.

De boom was kalm. Hij stond daar te staan, heel rustig, en genoot van het zonlicht. De blaadjes glansden en de schors rook heerlijk. Wonne wist dat de boom gelukkig was, hij kon het aan alles merken.

Hij liep tot dicht bij en raakte met zijn handen de schors aan. Daarna drukte hij z'n hele lichaam tegen de stam. "Dag lieve boom," zei hij opnieuw.

Hij voelde dat de boom blij was dat hij er weer was. De boom kende hem al goed.

"Jij hebt een vriend en dat ben ik," zei Wonne tegen de boom. "De meeste bomen hebben geen vrienden."

Hij ging zitten op zijn vaste plekje: tussen twee wortels waar hij precies in paste. Met zijn rug steunde hij tegen de stam. Zo kon hij heel lang zitten.

Nu keek hij over het beekje naar het zonovergoten weiland. Er was vandaag geen wolk te zien. De lucht was prachtig blauw.

Hij keek er lang naar, en het blauw werd net als water: hij wilde erin duiken.

Dat zou mooi zijn: zwemmen in de hemel! Niet vliegen, maar zwemmen. Lekker koppeltjeduiken en ronddraaien, heel langzaam. Hij wilde heerlijk wentelen in het blauw, net zoals hij zich soms in z'n bed rondwentelde, maar dan zou er niets zijn dat hem tegenhield, want overal was alleen maar blauwe lucht. Als je in een vliegtuig zat, was het naast het raampje niet helemaal blauw. Dan was het blauw toch weer verder weg. En Wonne wilde in het blauw zijn. En 's ochtends en 's avonds zou de zon er een rood licht in schijnen. Dat moest heerlijk zijn, zo lekker ronddraaien in de warmte van de zon in het blauw.

En 's nachts, als het donker was? Dan trok je gewoon een stuk wolk over je heen als een deken. En je maakte uit dezelfde wolk ook een kussen in precies de goede vorm. Een wolk was het allerliefste bed. Waarschijnlijk sliepen engelen in wolken.

Wonne deed z'n ogen dicht. Achter z'n oogleden zag hij een oranje licht.

Als je nog hoger ging dan de hemel, had hij geleerd, kwam je in het zwart terecht. Daar was het heelal, de ruimte. Hij had foto's van de aarde gezien die vanuit de ruimte waren genomen. Wat was de aarde dan mooi! Dan leek het net een paradijs! Maar ja, als je dichterbij kwam, zag je natuurlijk weer dat er oorlog was, en ellende.

Zou er ellende zijn op andere planeten? Nee, dat kon niet. Alles was zo rustig en stil in de ruimte. Overal zag je alleen maar lichtjes in het donker, allemaal sterren en planeten. Dat zweefde daar heel kalm en tevreden... Wat zou je genieten als je in de ruimte was! En ook van de aarde zou je alleen maar goede dingen denken!

Trouwens, dat er honger en ellende was lag natuurlijk niet aan de aarde zèlf. Die draaide alleen maar wat rond in de warmte van de zon. Ze genoot vast enorm van de zon, daarom bleef ze maar draaien, om hem aan alle kanten te voelen. Dat kwam goed uit, zo kon je ook nog eens slapen. Stel je voor dat de aarde stilstond, dan moest je steeds naar het andere eind van de wereld gaan om in het donker te kunnen uitrusten. Maar Wonne zou dan natuurlijk precies op de grens van donker en

licht wonen, zodat hij maar een paar stappen hoefde te nemen om bij z'n bed te komen, waar het altijd nacht zou zijn.

Toch was het zó beter. Anders zou je niet wakker worden van het zonlicht en moest je in het donker je bed uit. En er zou ook geen mooie schemering zijn, geen zonsondergang en geen zonsopgang.

Wonne had er al vaak over nagedacht hoe de ruimte en de aarde zouden zijn als alles anders was, maar steeds kwam hij tot de ontdekking dat het alleen maar goed was zoals het was, en dat het niet anders zijn kon. Kortom: alles was volmaakt.

Wonne glimlachte. Hij voelde zich heerlijk in de warme zon, bij zijn lieve boom.

Misschien kwamen zijn gedachten wel van de boom, dacht hij. Want als hij bij de boom zat, kreeg hij altijd van die mooie gedachten.

"Dank je wel, boom," zei hij hardop. "Voor mijn gedachten!"

'Dat moet ik straks aan mama vertellen', dacht hij, 'dat mag ik niet vergeten!'

Een bange boswachter

Opeens verdween het oranje licht. Snel deed Wonne z'n ogen open, en schrok. Er stond een grote man in een groen pak voor hem.

"Ik hoorde wat je daarnet zei," zei de man. Zijn ogen lachten vriendelijk, en de schrik viel van Wonne af.

"Denk maar niet dat ik het gek vind," zei de man. "Ik ken de bomen heel goed en ik hou van ze. Ze leven meer dan de meeste mensen weten. Maar ik praat er met niemand over, want ze zouden me toch niet geloven. Daarom ben ik blij dat ik jou tegen de boom hoorde praten. Maar je moet wel oppassen," zei de groene man.

Wonne keek hem verbaasd aan. "Oppassen?" vroeg hij. "Waarom? Waarvoor?"

"Er komen hier soms kwajongens," zei de man. "Groter en ouder dan jij, en ze zijn heel vervelend. Ze snijden in bomen en rukken takken af. En als ze jou zien, zullen ze je misschien kwaad doen. Het zijn nare jongens. Ga maar nooit het bos in. Hier aan de rand ben je veilig. Als je hard roept zal ik je horen, want ik ben altijd in de buurt. Ik ben de boswachter."

"Ik ga nooit het bos in," zei Wonne.

"Dan zal je niks gebeuren," zei de man.

"Ik wil hier niet bang zijn," zei Wonne. "Dit is juist mijn plekje."

"Ach," zei de man, en hij keek spijtig. "Ik had dat ook niet moeten zeggen. Ze komen hier trouwens zelden. Wees jij maar gerust. Hoe heet je eigenlijk?"

"Wonne."

"Nou Wonne, misschien zullen we elkaar nog eens vaker zien. Ik kan je veel over de bomen vertellen." Hij keek Wonne een poosje aan. "Maar misschien wil je helemaal niks horen over de bomen. Misschien wil je hier gewoon zitten en praten met je eigen boom."

"Ja, dat doe ik graag!" zei Wonne.

De man knikte en glimlachte aarzelend. "Nou, ik ga weer verder. Dag hè!"